

hensyn til offentlige kontrakter. Ifm. udbudet havde ordregiveren derfor »tilsidesat de forpligtelser, der gælder iht. fællesskabsretten, og særligt tilsidesat artikel 30, 48 og 59 i Traktaten såvel som direktiv 71/305 EØF«.

I sagen om de wallonske busser (C-87/94) udtalte EF-Domstolen i 1996 endvidere, at en bestemmelse i et udbudsdirektiv skal »læses i lyset af de principper, som lægges til grund for direktivet«, og fastslog i den forbindelse, at principperne om ligebehandling af tilbudsgivere og gennemsigtighed ved fremgangsmåden ikke var blevet overholdt i den pågældende sag.

I overensstemmelse hermed råder Konkurrencestyrelsen normalt ordregivere, der henvender sig til styrelsen, til, at også opgaver om bilag I B-ydelser annonceres.

Det er således i overensstemmelse med Konkurrencestyrelsens opfattelse, når det netop vedtagne, men endnu ikke ikrafttrådte udbudsdirektiv for offentlige kontrakter i en betragtning anføres:

»Indgåelse af kontrakter i medlemsstaterne på vegne af staten, regionale eller lokale myndigheder og andre offentligretlige organer er underlagt traktatens principper og navnlig principperne om fri bevægelighed for varer, fri etableringsret og fri bevægelighed for tjenesteydelser og de principper, der er afledt heraf, såsom principperne om ligebehandling, ikke-forskelsbehandling, gensidig anerkendelse, proportionalitet og gennemsigtighed. For offentlige kontrakter over en vis værdi er det dog tilrådeligt at udarbejde bestemmelser om fællesskabssamordning af nationale procedurer for indgåelse af sådanne kontrakter, der bygger på disse principper, for at sikre deres virkninger og garantere en effektiv konkurrence ved tildeling af offentlige kontrakter. Disse samordningsbestemmelser bør derfor fortolkes i overensstemmelse med såvel ovennævnte regler og principper – som traktatens øvrige bestemmelser.«

Konkurrencestyrelsen kan imidlertid konstatere, at der ikke er generel enighed om, at også bilag I B-ydelser er omfattet af kravet om en passende grad af offentlighed. Styrelsen kan i den forbindelse oplyse, at Europakommissionen netop har anlagt sag mod Irland (C507/03, EU-Tidende C nr. 35 af 7. februar 2004) for at have tildelt en kontrakt om en bilag I B-ydelse »uden forudgående offentliggørelse«. Retstilstanden vil således blive endeligt afklaret, når der foreligger en dom i denne sag.

Det tilføjes endvidere for fuldstændighedens skyld, at det først blev præciseret i EF-Domstolens afgørelse af 7. december 2000 (Telaustria), at det af Traktatens ikke-diskriminationsforbud afledte gennemsigtighedsprincip indebærer »en passende grad af offentlighed«.

Om 1999-aftalen bemærkes endvidere, at hvis bilag I A-ydelserne i 1999-aftalen oversteg værdien af bilag I B-ydelserne, følger det efter Konkurrencestyrelsens opfattelse, at 1999-aftalen allerede af de oven for anførte grunde ikke kunne indgås uden et nyt udbud, der fulgte direktivets detaljerede procedureforskrifter, jf. herved også bemærkningerne ovenfor ad tjenesteydelsesdirektivets artikel 11, stk. 3, litra f. Det forhold, at 1999-aftalen betegnes som en »udviklingsaftale« kan ikke i sig selv begrunde en undtagelse fra udbudspligten, da opgaven, der måtte være resultatet af udviklingen, efter det foreliggende fuldt ud betales af kommunen, jf. herved tjenesteydelsesdirektivets artikel 1, litra a, nr. ix) i finen.

3. 2000-aftalen

Aftalen indebærer ændringer i den måde hvorpå opgaverne i det hidtidige aftalekompleks (1998-aftalerne og 1999-aftalerne) skal varetages, men synes efter det foreliggende ikke at udvide kredsen af visiterede borgere, der skal serviceres. I forhold til udbudsreglerne er spørgsmålet derfor, om 2000-aftalen repræsenterer en så væsentlig en ændring i aftalen med JRS, at det kan udløse et nyt krav om en konkurrenceudsættelse. Aftalen vedrører efter Konkurrencestyrelsens opfattelse en bilag I B-ydelse, jf. ovf. af 1999-aftalen.

2000-aftalen indebar en forøgelse af den årlige betaling til JRS på lidt over 5 mio. kr., formentlig svarende til ca. 30 pct. af værdien af den udbudte 1998-aftale, men formentlig mindre end 10 pct. af den samlede betaling for 1998- og 1999-aftalerne.

Tjenesteydelsesdirektivet indeholder i artikel 11, stk. 3, litra e) en bestemmelse om adgangen til at indgå en supplerende aftale uden et udbud. Det fremgår af denne bestemmelse, at der med den hidtidige leverandør uden et udbud kan indgås en aftale om supplerende tjenesteydelser, som på grund af uforudsete omstændigheder er blevet nødvendige for udførelsen af den tidligere aftalte tjenesteydelse, og som ikke uden væsentlige ulemper for ordregiveren teknisk eller økonomisk kan adskilles fra den oprindelige aftale, eller som i øvrigt er absolut